

o.oSygn. akt III Ca 673/14

II.UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 czerwca 2012 roku K. L. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 2.389,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 14 lipca 2011 roku do dnia zapłaty i wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na skutek kolizji drogowej z dnia 10 czerwca 2011 roku z samochodem osobowym, którego właściciel ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń uszkodzeniu uległ jej samochód marki F. (...) nr rej (...). Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego określił wysokość odszkodowania należnego powódce na kwotę 1.431,60 zł. Powódka pismem z dnia 31 lipca 2012 roku wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 2.839,40 zł z tytułu różnicy kwot wynikającej w powyższych dwóch wycen. Pozwany nie wypłacił jednak powódce należnego jej odszkodowania.

[pozew – k.2-5]

W odpowiedzi na pozew pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany wskazał, że nie kwestionuje swej odpowiedzialności wobec powódki co do zasady, kwestionuje natomiast wskazaną przez nią wysokość szkody, w szczególności konieczność użycia do naprawy samochodu części wskazanych w przedstawionej przez nią kalkulacji kosztów oraz stawki roboczogodziny uwzględnionej w powyższej kalkulacji. W ocenie pozwanego, przy naprawie pojazdu powódki, który w dacie zdarzenia szkodowego miał 13 lat, brak jest uzasadnienia do użycia do naprawy nowych części zamiennych gdyż powoduje to wzrost kosztów naprawy i wzrost wartości pojazdu po dokonanej naprawie. W ocenie pozwanego wypłacone powódce odszkodowanie pozwala na przywrócenie jej pojazdu do stanu poprzedniego.

[odpowiedź na pozew k. 23 -25]

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2013 roku powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 459,20 zł, to jest do kwoty 2.848,60 zł.

[pismo procesowe powódki k. 62]

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w II Wydziale Cywilnym w sprawie o sygn. akt II C 907/12 zasądził od pozwanego na rzecz powódki K. L. kwotę 1.660,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 272,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz powódki kwotę 11,76 zł tytułem nadpłaconych wydatków postępowania oraz nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 1,49 zł tytułem nadpłaconych wydatków postępowania.

[wyrok k. 108]

Orzeczenie Sądu Rejonowego zostało oparte na następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 10 czerwca 2011 roku doszło do kolizji drogowej, podczas której uszkodzony został samochód marki F. (...) nr rej (...), rok produkcji 1998, będący własnością K. L.. Sprawca szkody ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w S..

W dniu 13 czerwca 2011 roku K. L. zgłosiła szkodę towarzystwu ubezpieczeń ubezpieczającemu sprawcę szkody.

W dniu 26 lipca 2011 roku (...) S.A, przyznała poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 1.431,60 zł brutto obliczone w oparciu o kosztorys naprawy wykonany w systemie A.. Ustalając sposób rozliczenia szkody ubezpieczyciel ustalił,

że wartość pojazdu powódki przed jego uszkodzeniem w dniu 10 czerwca 2011 roku wynosiła 4.900 zł, zaś wartość pojazdu uszkodzonego 2.200 zł

Nie zgadzając się z przyznaną kwotą odszkodowania K. L. zleciła sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy jej samochodu rzeczoznawcy G. P., który wyliczył powyższy koszt na kwotę 3.812 zł W kosztorysie powyższym koszt części zamiennych określony został na kwotę 1.570 zł. Dodatkowo do naprawy wskazana została pokrywa silnika, który to element nie został zakwalifikowany do naprawy przez ubezpieczyciela

Opierając się na opinii biegłego sądowego prof. dr hab. inż. A. S. Sąd Rejonowy ustalił, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy samochodu K. L. po szkodzie z dnia 10 czerwca 2011 roku wynoszą 3.091,70 zł. Koszty powyższe obejmują naprawę samochodu w nieautoryzowanym serwisie naprawczym oraz ceny części zamiennych nowych o porównywalnej jakości (tzw zamienników). Przy użyciu powyższych części do naprawy wartość samochodu nie uległaby zmianie. Sąd ustalił także, że koszt naprawy samochodu powódki przy użyciu części nowych, oryginalnych i sygnowanych logo producenta części i pojazdu wyniósłby 4.280,20 zł, przy czym koszt części wyniósłby 1.559,07 zł. Po naprawie samochodu częściami oryginalnymi jego wartość wzrosłaby o 100 zł.

Sąd ustalił nadto, że dostępne do naprawy samochodów nowe części można podzielić między innymi na części oryginalne, montowane przez producenta pojazdu – to jest części opatrzone logo zarówno producenta części, jak też logo producenta pojazdu, które to części osiągają na rynku najwyższe ceny. Na rynku występują części takiej samej jakości, jak opisane powyżej części oryginalne, niemniej jednak tańsze z uwagi na fakt, że nie są opatrzone logo producenta pojazdu. Są to części posiadające wszystkie niezbędne badania homologacyjne. Ich niższa cena wynika z braku marży narzucanej dla części oryginalnych przez producenta.

W oparciu o przedstawione okoliczności Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części. Sąd podniósł, że naprawa pojazdu powódki przy użyciu zamienników o jakości odpowiadającej częściom oryginalnym jest celowa i ekonomicznie uzasadniona. Sąd Rejonowy podkreślił, że skoro samochód powódki w chwili zdarzenia był pojazdem 13 letnim, to nie sposób twierdzić, że celowa jest jego naprawa częściami oryginalnymi, sygnowanymi logo producenta pojazdu skoro możliwa jest naprawa pojazdu częściami nowymi, porównywalnej jakości do części sygnowanych logo producenta pojazdu, z dokładnie tym samym efektem jeżeli chodzi o przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego, technicznie właściwego. Sąd Rejonowy wskazał, że powódka w toku procesu w żaden sposób nie uzasadniała konieczności naprawy samochodu najdroższymi na rynku częściami, czy też w konieczności naprawy pojazdu w warsztacie autoryzowanym, w szczególności nie wskazywała, że faktycznie wykonała taką naprawę ani też nie powoływała się i nie wykazywała okoliczności dotyczących historii swojego pojazdu, uzasadniających zastosowanie do naprawy części wyłącznie oryginalnych. Sąd Rejonowy wskazał nadto, że naprawa przy użyciu części bez logo producenta nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy powołując się na art. 822 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia oraz art. 361 § 2 k.c. statuujący zasadę pełnego odszkodowania zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.091,70 zł. Sąd uznał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, że poszkodowana mogła skutecznie, w pełnym zakresie, naprawić uszkodzony pojazd za kwotę 3.091,70 zł, w jednym z wielu warsztatów samochodowych na rynku (...), przy zastosowaniu dostępnych na rynku części nowych, o takiej samej jakości jak części oryginalne, mających wszystkie konieczne badania homologacyjne, lecz mających niższą cenę z uwagi na brak na nich logo producenta pojazdu. Sąd wskazał, że zasądzona kwota 1.660,10 zł stanowi różnicę pomiędzy należnym K. L. odszkodowaniem w wysokości 3.091,70 zł a wypłaconą dotychczas przez ubezpieczyciela kwotą 1.431,60 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd I Instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., art. 817 k.c. i 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 -j.t.) zasądzać je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 14.07.2011 roku.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo.

Zgodnie z art. 84 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku, nr 167, poz. 1398 ze zm). Sąd I Instancji w punktach 4 i 5 wyroku nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz stron kwoty nadpłaconych przez nich zaliczek na poczet wydatków postępowania – opinii biegłego.

Apelację od powyższego wyroku w części oddalającej powództwo wniosła strona powodowa zarzucając na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. wyrokowi:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 363 § 1 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c. poprzez ich nieprawidłową wykładnię i błędne przyjęcie, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w ramach dochodzenia od zakładu ubezpieczeń roszczeń z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nie obejmuje naprawy w oparciu o ceny nowych, oryginalnych części z logo producenta, w sytuacji gdy dla prawidłowego przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, zasadą jest określenie jego naprawy w oparciu o części oryginalne, chyba że pozwany wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu jako całości, lecz wówczas odszkodowanie może ulec obniżeniu tylko o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na bezzasadnym uznaniu, że ekonomicznie uzasadniona naprawa pojazdu powódki może być wykonana tylko przy użyciu części nieoryginalnych - tzw. zamienników, w sytuacji gdy z opinii biegłego sądowego z dnia 6 listopada 2013 r. wynika, iż podwyższenie wartości rynkowej uszkodzonego pojazdu, na skutek użycia do jego naprawy części nowych i oryginalnych wynosiłoby tylko 100 zł, a zatem uznać należało, iż zamontowanie części nowych w miejsce starych nie prowadzi do wzbogacenia poszkodowanej, przez co naprawa w oparciu o części oryginalne jest ekonomicznie uzasadniona;

b) art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż powód obciążony był ciężarem dowodu celowej i ekonomicznie uzasadnionej naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o oryginalne części z logo producenta, w sytuacji gdy ciężar ten spoczywa na pozwanym zakładzie ubezpieczeń, jako że nie można z góry wykluczyć, że naprawa pojazdu przy użyciu nowych części zawsze spowoduje wzrost wartości tego pojazdu, a zatem skoro pozwany kwestionuje zasadność naprawy pojazdu w oparciu o części oryginalne, to powinien tę okoliczność udowodnić, a zatem błędem Sądu było obciążanie tym powódki;

3) Niezależnie od zarzutów stawianych powyżej - naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 103 § 1 k.p.c. poprzez stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu pomiędzy stronami, w sytuacji gdy pozwany zakład ubezpieczeń będąc podmiotem powołanym do likwidacji szkód winien poprzez rzetelne przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego nie dać powodowi podstaw do wytoczenia powództwa wypłacając należne świadczenie w pełnej wysokości, co oznacza iż koszty postępowania w przedmiotowej sprawie wywołane zostały tylko i wyłącznie niesumiennym i niewłaściwym postępowaniem pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., poprzez uwzględnienie powództwa w całości,

2) alternatywnie, w sytuacji nie uwzględnienia apelacji co do istoty sprawy, o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kosztów procesu poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości.

W uzasadnieniu apelacji pełn. powódki wskazał m.in, że zgodnie z utrwalonym w doktrynie i orzecznictwie poglądem w zakresie wykładni art. 363 § 1 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego koszty nowych i oryginalnych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Podniósł, że jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Wskazał, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody odnosi się do pojazdu jako całości. Dlatego w ocenie apelującego jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część to jest to normalne następstwo działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Oznacza to jego zdaniem, iż jeżeli uszkodzonej części nie da się naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną. Podniósł, że choć pozornie wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej częścią nową powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu, to nie jest to wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie straty poniesionej przez

poszkodowanego. Stratę poszkodowanego określa się zaś przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. Podniósł, że z faktów powszechnie znanych wynika, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem to jego cena ulega obniżeniu i nie ma znaczenia, że zamontowano w nim elementy nowe w miejsce już zużytych. Wskazał, że jeżeli wymianie podlegają części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Wskazał, że ciężar dowodu w tym zakresie powinien jednak obciążać zakład ubezpieczeń. Podniósł, że Sąd Rejonowy w zakresie ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki oparł się na wariantowej opinii biegłego A. S. z dnia 8 marca 2013 r. oraz z dnia 6 listopada 2011 r., w których biegły wyliczył koszt naprawy w oparciu o części oryginalne oraz alternatywnie, w oparciu o zamienniki. Jednocześnie biegły wskazał, iż podwyższenie wartości rynkowej auta powódki, na skutek użycia do jego naprawy części nowych i oryginalnych wyniosłoby tylko 100 zł.

Biorąc pod uwagę w ocenie apelującego należało uznać, iż odszkodowanie może ulec ewentualnemu obniżeniu tylko o kwotę odpowiadającą wzrostowi wartości pojazdu po naprawie.

Jednocześnie zdaniem pełn. powódki Sąd I instancji naruszył przepisy prawa procesowego, w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę i uznanie, że ekonomicznie uzasadniona naprawa pojazdu powódki może być wykonana tylko przy użyciu zamienników, w sytuacji gdy jak wynika z opinii biegłego zamontowanie części nowych w miejsce starych nie prowadzi do istotnego wzrostu wartości pojazdu i wzbogacenia poszkodowanej, co czyni naprawa w oparciu o części oryginalne uzasadnioną. Dodatkowo Sąd Rejonowy naruszył art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż powód obciążony był ciężarem dowodu celowej i ekonomicznie uzasadnionej naprawy uszkodzonego pojazdu, w sytuacji gdy ciężar ten spoczywa na pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki jest zasadna w przeważającej części.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył w zasadzie ustalenia tego czy przy obliczaniu należnego powódce odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powinien być uwzględniony koszt niezbędnych do naprawy części nowych, opatrzonych logo producenta (droższych) czy też koszt części nowych lecz nie opatrzonych takim logo (tańszych). Sąd I Instancji uznał, że skoro samochód powódki był pojazdem 13 letnim to niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy powódki obejmują użycie części oryginalnych lecz nie opatrzonych logo producenta, mających wszystkie konieczne badania homologacyjne.

Oceniając tę argumentację trzeba podkreślić, że pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody, zobowiązany był zapłacić powódce – w ramach odszkodowania - odpowiednią sumę pieniężną (art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.), co do zasady suma taka powinna pokryć koszty naprawy samochodu. W przypadku szkody komunikacyjnej obowiązek jej naprawienia aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia; jego realizacja nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. np. uzasadnienie uchwały SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 i uzasadnienie uchwały SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06). Poszkodowany może w efekcie dochodzić odszkodowania na podstawie rachunków za wykonaną naprawę rzeczy albo w oparciu o prognozowane koszty jej naprawy. W tym stanie rzeczy bezzasadne są argumenty Sądu I Instancji, że powódka nie uzasadniała naprawy pojazdu najdroższymi na rynku częściami w szczególności nie wykazywała, że faktycznie naprawę przy użyciu takich części wykonała oraz że inne ewentualne wcześniejsze naprawy były przeprowadzone przy użyciu części oryginalnych.

Skoro odszkodowanie za uszkodzenie samochodu ustalane jest na podstawie metody kosztorysowej to jego wysokość podlega odpowiedniej weryfikacji. Ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (tak SN w uchwale dnia z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), w rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe i oryginalne tj. pochodzące od producenta pojazdu. (por. wyrok SN z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 i uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11),

Zdaniem Sądu Okręgowego nie może budzić wątpliwości, że dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. Jeżeli wykorzystanie przy naprawie części oryginalnych zniweluje (w całości albo chociaż w części) wynikającą z wypadku utratę wartości auta, to ich użycie jest jak najbardziej zasadne. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych. (tak wprost SN w uchwale z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11).

Przekładając te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że określony przez biegłego koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych wynosi 4.280,20 zł, wartość pojazdu po naprawie dokonanej przy użyciu tych części wzrosłaby o 100 zł. Dlatego też wysokość należnego powódce odszkodowania należy pomniejszyć o tę właśnie kwotę i ostatecznie ustalić na 4.180,20 zł. Ponieważ pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powódce kwotę 1.431,60 zł powództwo podlegało uwzględnieniu w odniesieniu do kwoty 2.748,60 zł. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną kwotę 1660,10 zł podwyższyć do kwoty 2.748,60 zł. W pozostałym zakresie tj. w zakresie kwoty 100 zł apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania I Instancyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. zmieniając zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce zasądzonej przez Sąd I Instancji kwoty 272,04 zł zasądził całość poniesionych przez powódkę kosztów tj. 1.947,75 zł. Na zasądzoną kwotę składa się opłata od pozwu (łącznie po rozszerzeniu powództwa 144 zł), wynagrodzenie pełn. powódki (wraz z opłatą od pełnomocnictwa 617 zł) oraz koszt opinii biegłego (łącznie 1.186,75 zł). W zakresie wynagrodzenia pełn. powódki Sąd orzekł w oparciu o §6pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W zakresie wynagrodzenia pełn. powódki w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł w oparciu o §6pkt. 2 w zw. z §13 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.